

Песме у прози – Милица Миловановић

7.

Сваку јесен виђам једну жену. Самопрекорна и безобразно лијепа. Вољела је јесен. И са доласком јесени упловљавала је у своје свјетове, маштарије недокучиве ријечима. И бивала је нестварно срећна. Сваке јесени се сјећала тог осјећаја ишчекивања њега. У исти мах осјећала је и сјету и радост. Њена сјећања су била живља од нечијих живота. Све се то читало на том лицу, непогрешиво. Рекла бих да је познајем. Та жена умјела је да отјелотвори себи своје маштарије. Знала је чак да оплаче нешто што се никад није десило. Дошетала би до ријеке и једино ту оплакивала то ништа. Тада, рекло би се, то све. Било јој је потребно да вода однесе сузе, да се не упију у тканину њене хаљине. Нека иду и нека се не враћају. Буду ли се враћале, неће знати гдје са оним новим које навиру. Једино, у ствари, сузе није чувала, све остало јесте. Бивала је љубоморна на свој јучерашњи дан. Зашто му још нешто није додала од тих неодољивих боја којима влада с вријеме на вријеме. Није била свјесна своје моћи. За све друге беспријекорно је носила то што у себи има. Једном, покушах да јој приђем, да питам ни сама не знам шта. Још док сам се бавила том мишљу она са мирисном палетом прошета даље као да ни не постојим. Сачекаћу следећу јесен. Можда се ипак сретнемо лицем у лице.

14.

Једном да волим. Ма бјежи. Толико волим да волим да би била отимачина самог себе једном вољети. Опустошила бих све своје волеће таленте. Ускратила осмјехе и лептирове летове. Јок, не желим. Само једно молим у том случају кад дође вакат да волим. Да последњи пут волим понајвише. Можда тише, али понајвише.

20.

Искорак у бескрај. Бритком мисли крчим себи пут. Не само себи, већ и теби. Не значи да је бескрај рај, не очекуј од моје мисли више него што она може. Па прије да је крај но рај. Нека те радује то што си нашао некога ко ће да те доведе до краја. Крај је нови почетак. А ти рај тражи сам.

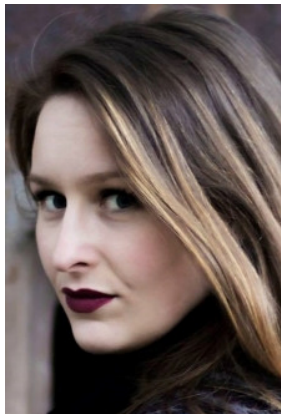
30.

Дресуру истрпили, правила научили. Не таласај - у ментални склоп удјенули. Сад полако пристани ћутке да будеш у гомили, мали, незнатан и подобан. Осјећај неизрецив, тужан и поразан. Јесмо ли бирали или су нас бирали, коме смо и зашто припадали овако сакати, испрепадани? Сами себи ријетко, свима ваздан и на употребу глупости. Калуп, калупа, калупу, калуп, ми, с калупом, о калупу нико ни ријечи рекао није, а да ли је ико схватио да се једногласно одазвасмо вашару калупа?

37.

Даривање као насушна потреба. Хвала за дар за даривање. Даровито је било дати некима такав дар. Даровито и пријекно потребно. Ти тамо неки надарени за даривање дароваше ноћас већма срећу дариванима. Не зна се од добра ко је коме шта и колико даровао. Даровани остасмо сви до једног. Даровима чудесним, даровима души потребним.

О ПЕСНИКИЊИ

Милица Миловановић је рођена у Бањој Луци 1990. године. Завршила је Академију музичке умјетности 2014. године. Године 2016. завршава глуму на Академији умјетности такође у Бањој Луци. Као виолиста је хонорарни члан великог броја оркестара, те стални члан камерног састава дуо виола „Дуола“. Тренутно је на мастер студијама за камерну музику.

Од глумачких награда издваја награду „Grand prix“ за представу „Буре барута“ на ФИСТ-у 2016. године.

Тренутно је запослена у ЕТМ продукцијској кући у Београду на позицији уредника и продуцента.